

BOHEM.

Birinci Sayı

Bohem. Önsöz

Bohem. çok tesadüfî bir fanzindir. Öncelikle bunu bilmenizde fayda var. Biz aslında okul dergisi yapma niyetindeydik. Fakat sansürler ve işlerimizi engellemeye kalkanlarla karşılaştığımızdan dolayı bir fanzin yapmaya karar verdik.

Ekip olarak bilmediğimiz bir işin altına girdik. Ne kadar yazı yazsak da sıfırdan her şeyiyle bir fanzin oluşturmak gerçekten çok zor. Bohem. bizim gençlik dönemi hatalarımız olacak. Bol bol hata yapmaya çalışacağız ki gelecekte daha ileride olalım.

Bohem. yola aşıkların buluşturucusu, yazılı eseri bulunmak isteyenlerin yardımcısı ve devletlerin kurucusu olma vizyonuyla çıkıyor.

İçindekiler.

La Boheme - Berkin Zobi

Felsefenin Kralını Ben Yaparım - Jacques Montana

Kütüphane - Diogenes

Devamsız Vefa - Ceren Özdemir

Yağmurlu Sokaklar - Ceren Özdemir

İstanbul'un Artsüremlilik Kaybı Üzerine - Erkin Kobi

bohemfanzin@gmail.com

La Boheme.

Eve adımımı attığında “Ben geldim” diye bağırdı. Kimseden bir ses çıkmadı, bir daha bağırdı. Bu sefer de ses çıkmayınca panikledi, ayakkabılarını bile çıkarmadan, elindeki poşetiyle anne ve babasına seslenerek bütün odaları gezdi. En son ardiye odasına baktı. Orada durdu, sol elini telefonuna götürdü fakat elini hemen geri çekti, hatırlamak istediğini hatırlamıştı. Ailesi ona dışarıya gittiğini söylemişti bu sabah. İçi rahatladı, ayakkabılarını çıkarıp odasına gitti. Eline yapışan poşeti yatağın üstüne bırakıp üstünü değiştirdi. Poşette çok sevdiği bir dostunun ona haftalar önce hediye olarak sipariş ettiği,

haftalar süren işinden vakit bulup ancak bu zaman alabildiği bir Charles Aznavour plağı vardı. Evinin yakınındaki plakçıya gidip adını söylemesi plağı sorgusuz sualsiz teslim almasına yetmişti, hatta adama ek bir prosedür olup olmadığını bile sormuştu. Çocuksu bir heyecanla poşetten plağı çıkardı, yüzeysel olarak baktı plağına, salona doğru yavaş yavaş gitti. Salondaki kitaplıkların bir köşesi sırf plaklara ve plakçalara ayrılmıştı. Kitaplıklar çok derin olmasına rağmen her yer doluydu artık. Plağı koymadan önce

oturup plağı inceledi. Albüm kapağını hiç beğenmedi. Sadece sanatçıların bulunduğu albüm kapakları ona basite kaçılmış hissini veriyordu ve içten içe o albümleri imha etmek istemesine yol açıyordu bu. Arkadaşı ona La Boheme albümünü hediye etmeyi uygun görmüştü. Bu sefer albümü derinlemesine inceledi, özellikle şarkıların isimlerine sanki bir resimmiş gibi baktı. Fransızcası olmamasına rağmen anlamaya, hissetmeye çalıştı onları. Tabii bu beyhude bir çabaydı, yapamadı. Manasızca zorlamıştı kendisini. Plağı kutusundan çıkartıp plakçalara bağladı, iğneyi ayarladı ve sesini en yükseğe çıkarttı müziği iliklerine kadar hissetmek için. La Boheme, adını taşıyan La Boheme parçası ile açılışını yaptı. Plağı gördüğü andan beri düşündüğü tek şey Bohem hayatıydı. Kendisine bakıyordu, medeniyet dediğimiz şey bir plağı bile rahatça almasına müsaade etmiyordu! “Ama medeniyetten kurtulabilseydim eğer,” diye düşündü “hediyemin sipariş edildiği gün alabilirdim o hediye ve zevklerimi medeniyet için ertelemek zorunda

kalmazdım.” Medeniyet onun zamanını kendisi için çalmıştı. Bohem yaşayanlar öyle miydi? Onların her şeyi vardı, sadece paraları yoktu. “Sanatları, yemekleri, alkolleri ve kadınları vardı.” Bu yaşına rağmen medeniyet onu ailesiyle yaşıtıyordu hâlâ. Nakaratın damarlarına girmesiyle beraber medeniyeti arkasında bırakması gerektiğini düşündü. Kendisini medeniyetten soyutlamak için eyleme geçme dürtüsüyle yanıp tutuşuyordu. Dünya medeniyetiyle erişimi olan ekranlı cihazlarla başlamalıydı bu işe. Bir hışım la yerinden kalkıp mutfığa gitti ve sopaya benzeyen bir şey aradı, en sonunda bir oklava çıkarttı. İşe mutfaktaki televizyonu kırmakla başladı. Ruhunun rahatladığını hissetti, içindeki kirleri dışarı çıkartmaya başlamıştı. Müziğin temposu arttıkça hırsı da tempoyla paralel biçimde artıyordu. “Artık eyleme geçiyordum,” dedi ve salona doğru gidip yaklaşık iki maaşını heba ettiğı televizyonu kırdı. Bu histen daha fazla istiyordu, medeniyetin kendince tasfiyesini gerçekleştiriyordu! Odasına gidip bilgisayarının monitörünü kırdı, ne kadar engel olmaya çalışsa da kendisine, durmadı, bilgisayarını da kırdı. Babasının çalışma odasındaki televizyonu ve laptopu da kırdı. Diğer odalara gidip teknolojik aletlerin olup olmadığını kontrol etti. Yoktu, artık özgürdü. Önce mutfığa gidip oklavasını yerine bıraktı. Salona geri geldi tekrardan, koltuğa bıraktı kendisini ve gözlerini kapattı. Şarkının bitmesini bekledi usulca. Plakçalardan cızırtılı seslerle beraber şarkı değişti. İnce melodisiyle Aime-moi başladı. İnce sesli melodilerin yüksek sesle çalınmasından nefret ederdi, gözlerini açmadan plağın sesini kısılabildiğı kadar kısıtı, artık ufak bir melodiydi Aime-moi, hak ettiğı kadar çıkıyordu sesi. Birden bir çift ayak sesi duydu, gözlerini açtı ve karşısında suratları kıpkırmızı olmuş anne ve babasını gördü.

Berkin Zobi

Felsefenin kralını ben yaparım.

Felsefenin kralını ben yaparım!
Küçük beyinlerinin alamayacaklarını söylerim
ve kafalarını patlatacak kadar şişiririm,
etrafımdaki insanları kaybederim.

Benim gibilerini ne zaman bulabileceğim?
Kafalarını istesem bile şişiremeyeceğim,
karşısında bulunmaktan şeref duyacağım,
kaybetsem bile onun karşısında, asla kızmayacağım?

Şayet olur da bu özellikleri taşıyan birini bulursam,
ne malum onu kendimden itmeyeceğim?
Aslında bu itiş benim onu değiştirme sancım,
fakat herkes istemeyebilir bir kökten değişim!

İstemedi, altın renkli saçlarıyla eskiler dolabıma girdi, yapayalnız
kaldım.

*Jacques Montana**

*Şiiri elyazısı ile yayınlamamızı istemişti ancak bunu yapamıyoruz Jacques.
Bizi mazur gör lütfen.(B.Z.)

Kütüphane.

Kılıçlı belediyesi bir köşk-kütüphane açacağını duyurdu. Burası semtimiz Kılıçlı'nın kara para aklayan botokslu bir adamın eviydi. Dönemin hükümeti ile anlaşamayınca adamın bütün varlığına devlet el koydu. Bu köşk hariç zamanla bütün mülkler yıkıldı veya paraya çevrildiler. Bu köşk bu senenin başına kadar bomboş duruyordu. Tahmin ediyorum bu sürece kadar İmparatorluk döneminden kalma bu köşke ne yapacaklarını bilememişlerdi. Kara para aklayan botokslu bir adamın mirasını yıkıp yerine yenisini dikerlerse eğer İmparatorluk mirasını kaybedeceklerdi. Kararlarını belediye başkanımız Seray Nazilli halka kütüphane açma niyetlerinin olduğu demeciyle açıklamıştı. Heyecanlanmıştım, gerçekten. Zamanla heyecanımın yok olacağını sandım, fakat yok olmadı. Aksine daha da arttı. Hayatımda heyecanlanacak bir şeyimin olmayışı bu heyecanımı daha da harlamıştı. Açılış için kalan günler hemen azalsın istiyordum. Günlerin olabildiğince hızlı geçmesi için sosyal medya mecralarında fütursuzca gezdim, aksiyon film serilerini yalayıp yuttum, kahvehanede okey, kart oyunları oynadım ve akşam haberlerini seyrettim! On temmuza daha vardı ama.

Çiçekli gömleğimin altına mavi keten şort ve beyaz bir parmak arası terlik giyip aşağı sokağımdaki köşke doğru yola çıktım. Hava griydi, kötü bir şeyler olacak gibiydi. Köşkün etrafı dolu değildi. Basın mensupları kütüphanenin önüne çekilen bariyerlerin içeri kısmındaydılar ve ellerinde fotoğraf makineleriyle başkanımız Seray Nazilli'yi bekliyorlardı. Gelmesine yaklaşık beş dakika vardı başkanın ve etrafta yüz kişi ya vardı ya yoktu. Belediyenin sosyal medya hesaplarından bangır bangır duyurulmuştu bu açılış. Seray Nazilli'nin güzelliği bile insanları bu ilim yuvasına çekememişti.

Yaşadığımız dönemde insanlar kütüphanelere sadece sınavlar için geliyorlar. Onlar için bu canlı ilim yuvaları denemelerini çalışacak sessiz bir yerden ibaret. Kütüphaneler bir canlıdır, doğru duyduunuz. Çalışanlar ve kitaplar onun organlarıdır. Yaşanması, denemelerden kafayı kaldırıp bakışması gereken yerlerdir kütüphaneler. Bir kitap seçersen tozlu rafların arasından ve gizemli bir dünyaya giriş yaparsın.

Seray Nazilli çıkageldi aniden, etrafındaki basın mensupları hemen üzerine çullandılar, halk onu alkışladı.

“Sevgili vatandaşlarımız. Açılışımıza hoş geldiniz!”

Az kişi olmasına rağmen ziyadesiyle bir alkış koptu, alkış sesleri susunca sözlerine devam etti başkan:

“Belediye olarak kötü şöhrete sahip olmuş bu köşkü başından beri halka açmak istiyorduk. Araştırmalarımızın sonucu geçmiş dönemdeki meslektaşlarımız Kılıçlı’ya bir kütüphane bile açmamışlar. Bizim dönemimizde bu gerçek oluyor ve Kılıçlı’ya kütüphaneyi ilk olarak biz getiriyoruz! Kılıçlı’ya ilim getiriyoruz, hayırlı olsun Kılıçlı!”

Alkışlar tekrar koptu. Seray Başkan bu basit konuşmadan sonra hızlıca arka kapıdan çıktı. Bir süre herkes bekledi. Siyah arabalar konvoy halinde yola çıkmaya başlayınca kapılar açıldı.

* * *

Kütüphane konusundaki beklentilerim tamamen karşılandı. İstedğim her kitabı bulabiliyordum. Kılıçlı semtindeki genel okur kitlesi gibi ben

salt Stefan Zweig ve Kafka okumuyordum ben. Zevklerim bu semtin zevklerine marjinal kalıyor. Ayrıca olmayanlar için kalem ve silgi bile hediye ediliyordu. Tuvaletler son derece kaliteli ve temizdi, çocuklar için bir kat ayrılmıştı. Kılıçlı zengin bir semtti ve

belediye paralarını harcamak istiyordu. Seray Nazilli ile aynı partiye mensuptu belediye başkanımız.

Kaç ayı devirdim kütüphanede, inanın bilmiyorum. Ailemden kalan mirastan sonra kendimi analoglaştırıp Kılıçlı'ya kapattım. Telefon ve bilgisayarlarımı sattım. Parası olan biri olarak dijital kalmak zorunda değildim artık. Son teknolojileri kullanma acizliği yaşam mücadelesi içinde bulunanlara şarttı sadece. Ben kütüphanede okuyarak günlerimi geçiriyordum ve hiç canım sıkılmıyordu.

Kütüphane görevlisi Cafer'e sorduğumda eylül ayına geldiğimizi öğrendim. Yine bilmemkaç kitap elimde her zaman oturduğum ikinci kattaki yere oturdum. Bu yer direkt denize bakıyordu. Kalemlemlerimi ve okumam gereken kitabı masaya çıkarttım. Zamanla kitaba kendimi kaptırmaya başladım. Dünyanın içine giriyordum. Heyecanım doruklara çıktı. Anlatıcının zorbalarla etmediği mücadele beni sürüklüyordu iyice. Her seferinde babasından ustura kayışıyla dayak yiyordu. Annesi ise babasının her zaman haklı olduğunu söylüyordu. Her seferinde!

Bir ses duydum, ilk başta kurt uluması sandım fakat bir şarkı söyleme girişimiydi bu. İlk başta umursamamaya çalıştım. Sonra adam sustu. Ne kadar sevinsem de yeniden başladı şarkısına. Çok sesli söylüyordu ve benim bu hâlde konsantre olmam mümkün değildi. Her saniye bu sesle doluyordu kafam, kitabı bırakıp sesin dinmesini bekliyordum.

Ne kadar beklersem bekleyeyim o şarkı bitmedi. Bir hışımla yerimden kalktım ve merdivenlere doğru ilerledim. Hızlıca indim merdivenlerden ve çıkış kapısına yöneldim. Kapının yanında bir şemsiye kutusu gördüm. Kutudan hafif ve ucuz görünen bir şemsiyeyi aldığım gibi çıktım dışarıya. Adamın sesinin geldiği sağ tarafıma döndüm, tam karşımdaki bankta oturup şarkısını mırıldanıyordu. Adamın yanına geldim, şarkı söylemeye devam ediyordu. Beni elimde şemsiyeyle ona sinirli bir şekilde görmesine rağmen hâlâ şarkı söylemeye devam ediyordu. Şemsiyeyi sertçe kavradım ve adamın suratına bir tane geçirdim. Şok olmuştu, ağzını kapattı. Toparlanması için bir fırsat vermeden bir tane daha geçirdim suratına. Banktan yere düştü ve bu sefer vücuduna vurabildiğim kadar vurdum.

Nihayet hırsımı alınca durdum. Eğrilmiş şemsiyeyi adamın yanına attım. Yerde öylece duran adamın yanına eğilip nabzına baktım, yaşıyordu. Susmuştu artık. Kütüphaneye tekrar gittim ve kitabıma kaldığım yerden devam ettim.

Diogenes

Devamsız Vefa.

Kışın ortasında gelirdin, baharı müjdelerdin.
Elimizden gelmezdi beklemekten başkası.
Deniz kenarına giderdin en çok, yaz sanardın kışın soğuşunu.
En yakın olman gerekenlere, hep en uzakta dururdun.
Aklıma girerdin yağın yağmurla, yaz gelene kadar kalırdın orada.
Eller alırdı seni sonra.
Kışın soğuk kederini bende geçirdin, yazın tüm neşesini onlara verdin.
Unuttun beni, gittin.
Kışı hiç sevemedin ama, yazı hep onda bekledin.

Ceren Özdemir

Yağmurlu Sokaklar.

Yağmurlu sokaklar, sabahın yedisidi.

Bugün seni bulacağıma dair hayallerime inanıp yola çıktım. Sokak başı kediler ve boy boy uzayan ağaclar var. Yağmur damlaları ağacların yapraklarına buseler kondurup mantoma düşüyor. Beni sırlıslıkla eden yağmura aldanmayıp gri gökyüzü altında sana ulaşmaya çalışıyorum. Halledecek bir kaç işim var bankada, köşeyi dönünce görünecek olan kitapçıda, mobilyacıda.

Yağmurlu sokaklar, sabahın sekizi.

Yağmur bugün kasvetime ortak olmakta ısrarcı. Kafamdaki düşünceleri susturmaya çalışırken durağa yürüyorum. Taş duvarlardaki sarmaşıklardan tut, kahveciden yayılan acı çekirdek kokusuna kadar her yerde izinin olması şaşkınlık verici, bu duvarlar hiç görmedi seni. Bankanın açılmasına bir saat var, dakikliğe verdiğim sıkıcı önem belli olacak yine, tüh.

Yağmurlu sokaklar, sabahın dokuzu.

Sokaklardaki kedi sayısında sen de bir eksilme hissediyor musun? Aramızdaki ilişki takvimdeki yapraklarda yerini aldığından beri monoton hayatıma renk katan küçük patililer azaldı. Sokaklar terk edilmiş gibi. İnsanlar bu kargaşanın içinde bizim kısa serüvenimize pek değer vermez. Aslına bakarsan insanlar diğerlerinin hikayelerine önem vermeyi çoktan bıraktı.

Yağmurlu sokaklar, sabah on.

Bankadaki işim bitti, sokakları güzel süslemişler, yılbaşı dönemi yaklaşırken içimi mutluluk kaplar bilirsin. Tarçınlı kahve kokusu ve ısıltılı dekorasyonlara hayran oluşumu severdin. Soğuktan nefesim buhar şeklinde çıkıyor. İçimde büyük bir heyecan var yüzünü göreceğim için. Yaşadığım şeyler bu heyecanı tatmama engel oluyor. Eğer engel olmasalardı, balkabaklı kahvesi ve fırından yeni çıkmış kruvasanıyla bana nostalji yaşatan o yerde kahvaltı yapardım.

Yağmurlu sokaklar, sabah on bir.

Çevremde beni asla kabullenemeyeceğine emin olduğum kişiler var, seni zamanında bana imkansız kılmış kişiler. Görmemeye çalışıyorum onları. Bu arada kahvaltımı balkabaklı kahve ve taze kruvasanla yaptım. Sana duyduğum heyecan ağır bastı.

Hafif yağmurlu sokaklar, öğlen on iki,

Yağmur dindi, ben de sabahkinden daha neşeliyim. Kitapçıya geldim, senin büyük ihtimalle burun kıvracağın bir kaç kitap alacağım. Kitap ve müzik zevkimin ortalama olduğunu söyledin hep. Ben kendimi değiştirmeye hiç çalışmazdım. Amacın küçümsemek değildi, bilirdim. Bu arada, elimi ilk tuttuğun yer, soğuk havada içimizi ısıtan o yer artık açık değil. Bunun için ağlardım eskiden olsa, ama çoktandır unuttum ağlamaları.

Yağmursuz sokaklar, öğleden sonra üç.

Son üç saatte birlikte satın aldığımız, çoğu zaman beraber uyuduğumuz yatağın son taksidini yatırmak için mobilyacıya gittim, eve uğradım ve makalemi bitirdim. Ha bir de, çok aradığım o plağı kadıköydeki sahafta buldum. Merak etme geçen ay pikap almıştım kendime, plaklar boşa durmuyor evde artık.

Yağmursuz sokaklar, öğleden sonra dört.

İki saat sonra seni görecek olmak, her şeyin sebebini öğrenecek olmak, hepsi heyecan veriyor kalbime. Tatlı atışmalarımız tekrarlanır mı bilmiyorum, sadece anımsıyorum. Doğum gününü kutlamadığım için kızgın mısın bana? Gururuma yenilemeyeceğimi biliyorsun. Seni tarçınlı kurabiye ve yılbaşı samimiyetinden alıkoyan bendim. Ama ruhum kendini akladı, gözyaşlarını umursamadı, affet.

Yağmursuz sokaklar, akşamüstü beş.

Hanımelinin en sevdiğim çiçek olmasından nefret ederdin, satılmıyormuş hiçbir yerde, öyle derdin. Beyazlığını tenimin rengine benzetirdin. Beyaz elbisemi giydin bugün, dediğin saatte rıhtımda olmak için. Nedense bir keman sesi eşliğinde gözyaşlarına boğulacağımı çok iyi biliyorum. Ama umudum yakamı bırakmıyor. Seninle buluşacağım yere doğru yola çıkıyorum.

Artık hep yağmurlu olacak sokaklar, akşamüstü altı.

Gelmiyorsun, sokaklar boyunca bekliyorum seni, artık ağlamamak için hiçbir nedenim kalmıyor. Çektiğin duvarın nedenini biliyorum, imkansızlığımızı o duvarı renklendirerek yumuşatamayacağımı biliyorum. Yazdığım şiirler dönüp bakmıyor yüzüme. Kalbimdeki umutlar beni kocaman bir gözyaşı damlasına dönüştürüyor. Keşke diyorum, keşke kalbini onaracak bir şey olsaydı elimde. Son kez bakıyorum gökyüzüne, bulutların içinde biryerlerdesin, biliyorum, ama dokunamıyorum. Yabancı oluyorsun bana. Tarihi anımsıyorum beklediğim yerde. 24 aralık, saat 18.00 diyorum. Gelmemenin acısıyla kalbimi teslim ettiğim tarih. Çiçeklerim kuruyor elimde, gelmiyorsun.

Ceren Özdemir

İstanbul'un Artsüremlilik Statüsünün Kaybı Üzerine

Tahsin Yücel'in gökdelenini okuyordum geçen. Kitaptaki geçmişin solcusu ve şimdinin kapitalistlerin avukatlığını yapan burjuvası Can Tezcan ve bizler gibi oradan buradan para toplayıp dergi çıkartan tüm zamanlarda solcu statüsünü korumuş olan Rıza Koç arasında hukuğun özelleştirilmesi konusunda hararetli bir tartışma var. Bir süre sonra Can Tezcan'ın müşterisi Laz mimar Temel Diker'den ve onun yaratmaya çalıştığı eşsüremli İstanbul'dan açılıyor konu. Temel Diker, tamamen gökdelenlerle dolup taşacak bir İstanbul hayal ediyor, umarım açık olmuştur. Eşsüremlilik, Gökdelen romanında bir kentin tamamının aynı yapılar ve yollardan oluşması anlamında kullanılır. Yukarıdaki artsüremlilik kavramı ise eşsüremliğin tam tersi sayılır, tarihin gelişimleri içinde görebileceğimiz, yani neredeyse her yüzyıldan bir yapının bulunduğu renkli bir kent demek oluyor. Konuyla alakalı temel bilgiye sahip olduğunuza göre artık Erkin Kobi konuya giriş yapmaya hazır ve nazır!

Ben size bir HATIRLATma yapacağım.

Türkiye'deki artsüremlilik kaybını sadece İstanbul ayağını konuşacağım. Tahsin Yücel'in anlamıyla işe bakarsak Türkiye'de her şeyde derin bir eşsüremlilik yarası var, fakat kentler dışındaki eşsüremliliği ben sadece HATIRLATmak istedim. Esas konumuz kentler ve oraya geri dönüş yapıyoruz. Bir buçuk sene oldu olacak-oldu sanırım-, en demirden kalbi olan kişinin bile oraları düşünüp ağladığı bir deprem yaşadık. Depremle beraber gelecek İstanbul depremi için çanlar çaldı(aslında zaten çalıyordu, çanların sesi yükseldi sadece.) İstanbul'un eşsüremliliğe yaptığı yolculuk daha da hızlandı. Kentsel dönüşüm adı altında ucuz, tektip binalar yaratılmaya başlandı. Eski aile apartmanları bile bu yeni yapılan apartmanlardan daha iyiydi, en azından pixelart sanatı vardı duvarlarında. Ne kadar ıslamak ve osmanlı tuğrası içerikleri ağırlıklı olsa da sonuçta icra edilen şey pixelarttı. Temel Diker'ler İstanbul'un mimari yapısını tektipleştiriyor.

Tanrıya çok şükür ki beton canavarları tarihi eserlere el süremiyorlar. Aslında sürdüler... Galiba? Belki sürüşlerini, hatta tecavüz edişlerini unutmaya çalışıyorum.

İstanbul'u artsüremli yapan kentlere döve döve sahip çıkmalıyız. İçinde bulunduğu apartmanı tamir etmeye yanaşmayanları, edemeyenleri ve etmeyip binasını bir Temel Diker'e satmaya

Çalışanların mülklerine ya el konulmalı ya da restorasyon için bir para hibe etmeli devlet. Bahsettiėim binalar sıradan aile apartmanları değil, İstanbul'u İstanbul yapan tarihi binalardır efemim. řu an hayal dünyasından çıkıp gerçeklere -ne yazık ki- bir dönüş yaparsak... İstanbul artsremliliğini kaybediyor. Bu gidişle İstanbul bir Temel Diker'lerin İstanbul'una dönüşecek. İşin kötü yanı Temel Diker gibi düzenli yapmayacaklar bu içi, her Temel Diker'in farklı bir inşaat firması var ve stilleri iyi kötü farklı. İstanbul'u ruhu olan kozmopolit bir kentten ruhu olmayan bir kozmopolit kente evirecekler.

Erkin Kobi

Merhamet istiyorduk. Yaşamlarımız
yeterince aptaldı zaten. Bir şeylerin
bizi kurtarması gerekiyordu.

Charles Bukowski